

Posudek diplomové práce

Název práce: **Hra je hra je hra**

Autorka: **Bára Purmová**

Vedoucí práce: doc. Michal Čunderle, Ph.D.

Oponent práce: MgA. Hana Malaníková, Ph.D.

Autorka si jako téma své magisterské diplomové práce zvolila fenomén hry. Přesněji ono nutkání ke hře, bytostnou potřebu hry, fascinaci hrou – tedy momenty, které ji samotnou provokují a zároveň i charakterizují.

V textu podrobně reflektuje zkušenosti z příprav a natáčení autorského filmu *Případy Léona Cliftona*. Sleduje vztah ke hře a hravosti u dvou literárních autorů – Gertrudy Steinové a Alfonse Bohumila Šťastného. Popisuje spolu-práci a spolu-hráčství se svým spolu-studentem a spolu-tvůrcem Václavem Zimmermannem. Vzniká tak kubistická mozaika reflexí, teoretických odkazů, deníkových záznamů, osobní korespondence, fotografií a kreslených skic. Jednotlivé střípky jsou rozděleny do čtyř okruhů (Hra jako přátelství, Hra jako útvar, Hra se slovy a Hra zbytečná), a ještě navíc přidává autorka okruh pátý – Hra v hlavě – který přináší vymyšlené situace a vyfabulovaná setkání Steinové a Šťastného.

Četba diplomové práce se od první stránky stává dobrodružstvím a zábavnou hrou. Pro čtenáře i se čtenářem. Význam jednotlivých kapitol se skládá a vzápětí zase znejišťuje. Tematické okruhy se střídají s fascinující lehkostí a samozřejmostí. Představuji si, že autorka musela text psát s chutí a potěšením, a stejné pocity jsem zakoušela jako čtenář. Ta svoboda a hrovost v práci obsažené jsou nakažlivé, záviděníhodné, inspirativní. Diplomantka se řídí radou Eugena Finka a ve snaze nekazit hru odmítá mluvit o ní vážně, „*a dokonce ještě s ponurou vážností slovíčkářů a pojmových hnidopichů.*“

Text se přitom zabývá podstatnými momenty hráčství a spoluhráčství. Zdaleka nejzajímavější se mi zdají v kapitolách označených písmenem P, tedy Hra jako přátelství, které se věnují tvůrčí spolupráci Báry Purmové a Václava Zimmermanna. Jelikož mám sama dlouholetou

zkušenost s tvorbou ve dvojici, vnímám tuto vrstvu práce jako velkou výzvu: pokusit se nejen popsat tvořivý proces, ke kterému dochází v rámci autorského páru, ale také zformulovat některé obecně platné principy a obtíže tohoto druhu sou-hry. Autorka se o to snaží například při reflexi situace, která se mezi ní a Václavem odehrála těsně před premiérou jejich výtvarně-abstraktní performance s Petrem Niklem, ale jinak jde o momenty spíše sporadické a nekonceptní. Přitom si myslím, že by důslednější reflexe mohla například pomoci odpovědět na jednu z otázek, které Báru Purmovou enormně zajímají: kým má a může být komisařka Ada Brigitová ve vztahu k Leónu Cliftonovi...

Práce čtenáře provokuje, napíná ho a vzbuzuje očekávání překvapivého závěru. Nečekané syntézy. Autorka zachází s velmi složitou a ambiciózní ne-strukturou, asociativním hravým kabaretem na papíře, svého druhu „text-appealem“. Po prvním přečtení jsem pocítila zklamání, že se ten vodopád nápadů rozpadá. Že autorce dojde v cíli dech, že se mozaiku nepodařilo poskládat do konkrétního obrazu. Pak jsem si ale znovu připomněla pasáž ze závěrečné kapitoly: *„Jsem požitkář, labužník a nadšenec. Nadchnu se snadno a rychle pro cokoli. Pochopila jsem, že jistá diskontinuita, rozpolcenost, chaos a zájem o vše jsou charakterizujícími prvky mého dosavadního já, a tudíž se jen tak nedoberu jasné definice.“* A stejně tak si jasný závěr zřejmě nelze nárokovat ani v předkládané práci. Není totiž zprávou o tom, co bylo, o nějaké uzavřené etapě autorčina života. Nejspíš vůbec ještě nedozrál čas vyvozovat nějaké závěry. A možná je tou nejrafinovanější pointou bezstarostná hra bez pointy...

Celkové hodnocení

Po formální stránce nemám k předkládané práci žádné námítky, je na požadované úrovni. Diplomovou práci Báry Purmové vřele doporučuji k obhajobě.

Doplňující otázka: Jak by diplomantka popsala z pohledu autorského herectví dvojí zkušenost se vstupováním do role komisařky Brigitové, tj. před kamerou a před živým publikem?

V Husinci 26. 9. 2019

Hanka Malaníková